

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 10-294 ס' נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט משה יועד הכהן

העותרים
סאלם ואח'
ע"י ב"כ עו"ד עדי לוסטיגמן

נגד

המשיבה
מדינת ישראל, שר הפנים
ע"י ב"כ עו"ד עמיצור איתם, מפרקליטות מחוז ירושלים
(אזרחי)

החלטה

- 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9
  - 10
  - 11
  - 12
  - 13
  - 14
  - 15
  - 16
  - 17
  - 18
  - 19
  - 20
  - 21
1. בפניי בקשת העותרים להשתת הוצאות על המשיבה. זאת לאחר שהעתירה נמחקה בהסכמה, משנעתרו הסעדים אותם ביקשו העותרים בעתירה.
2. המשיבה, בתגובתה, מבקשת לדחות את בקשת העותרים ולא לפסוק הוצאות כנגדה.
3. בפסק דיני מיום 23/02/11, נמחקה העתירה בהתאם להסכמת הצדדים. כמו גם, אישרתי את ההסדר הדיוני אליו הגיעו הצדדים בעניין ההוצאות. לפי אותו הסדר, העותרים יוכלו להגיש בקשה לפסיקת הוצאות בתוך 30 יום מעת קבלת פסק הדין ואילו המשיבה תוכל להגיש תגובתה בתוך 30 יום מקבלת הבקשה. כמו כן קבעתי, כי האגרה תוחזר לעותרים בכפוף לאמור בתקנות.
- הרקע לעתירה**
4. העתירה המדוברת, עניינה בהסדרת מעמדן בישראל של העותרות 2 ו-3, אשר בשונה מאמן ושלושת אחיהן האחרים, לא הוסדר מעמדן הקבוע בישראל.
5. העותרת 1, הינה תושבת ישראל אשר נישאה בירושלים בשנת 1989 לתושב שטחים. העותרות 2 ו-3 הן בנותיה אשר נולדו בטורקיה, עת למד אביהן את לימודי הדוקטורט שלו, ושם התגוררו עד לשנת 2000 מאז הן מתגוררות במזרח ירושלים.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 10-294 ס נ' מדינת ישראל

- 1 בשובה לישראל ניסתה העותרת 1 לרשום את ילדיה – חמישה במספר - אך בהעדר הוכחת
2 מרכז חיים סירבה המשיבה לקבל את בקשתה ובלית ברירה נרשמו ארבעת הילדים
3 הראשונים, כולל העותרות 2 ו-3, בתעודת הזהות של האב.
4
5 ביום 08/10/2002 ביקשה העותרת 1 לרשום את ילדיה, כאשר העותרות 2 ו-3 היו בנות 9 ו-
6 11 שנים. בשל היות תשובת המשיב כתובה בשפה העברית, שפה אשר אינה שגורה בפיה, לא
7 ידעה העותרת 1 לקוראה. לכן, לטענתה, לא הבינה את הכתוב בה. עמדת המשיבה באות עת
8 הייתה שעניינם של ארבעת הילדים הראשונים וביניהם העותרות 2 ו-3 יידון במסגרת בקשה
9 לאיחוד משפחות (ראה נספח ע/2 לעתירה), אשר באותה העת לא ניתן היה להגישה בשל
10 היות העותרות מוגדרות כ"תושבות האזור". לטענתה, בשל אי יכולתה לקרוא ולהבין את
11 תשובת המשיבה כמו העובדה שלא הייתה מיוצגת, לא חשבה כי עניינה אינו מטופל.
12
13 ביום 22/08/2003 מסרה העותרת 1 מסמכים נוספים לידי המשיב, אשר גילתה שאבדו
14 למשיבה, כאשר באה לברר ביום ספטמבר 2003 את התקדמות עניינה. על כן, נאלצה
15 להגישם מחדש. או אז נמסר לה כי הסדרת מעמד ילדיה ייעשה במסגרת בקשה לאיחוד
16 משפחות ולא באמצעות בקשה לרישום ילדים.
17
18 ביום 07/01/2004 הגישה העותרת 1 בקשה לאיחוד משפחות עבור ילדיה, בתאריך זה היו
19 העותרות 2 ו-3 בנות 11 ו-13 שנים (ראה ע/4 לעתירה). ביום 15/01/2004 התקבל מכתב
20 המשיבה בו נאמר, כי בקשתה של העותרת 2 לא תטופל בשל גילה אשר היה מעל ל-12 שנים
21 ובשל העובדה שהיא רשומה בגדה. (ראה נספח ע/2 לעתירה)
22
23 ביום 09/02/2005 אושרה בקשת העותרת 1 להסדרת מעמדם של שלושה מילדיה וביניהם
24 העותרת 3, אשר נרשמה במעמד א/5 לתקופה של שנתיים. בקשה זו אושרה כשנה וחודש
25 לאחר הגשת הבקשה (ראה נספח ע/6 לעתירה).
26
27 בשל העובדה, כי בחודש אוגוסט 2005 תוקן חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה)
28 בתשס"ג-2003 (להלן – חוק הוראת השעה), בו נקבע בסעיף 3א. (1) כי ניתן "לתת לקטין
29 תושב אזור שגילו עד 14 רישיון לישיבת קבע". ובשל העובדה כי גילה של העותרת 2 היה
30 צעיר מ 14 שנים הוגשה בקשה בהתאם ביום 12/09/2005. (ראה נספח ע/7).
31
32 ב"כ העותרות ציינה, כי כאשר הוגשה הבקשה הראשונית עבור העותרת 2 גילה היה צעיר מ-
33 12 שנים ולכן בקשתה הייתה צריכה להידון. ביום 29/11/2005 נרשמה במרשם האוכלוסין
34 העותרת 2, כתושבת ארעית וקיבלה רישיון מסוג א/5 למשך שנתיים, כאשר המשיב מתייחס

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 10-294 ס נ' מדינת ישראל

- 1 לבקשתה משנת 2004 ולא לזו הראשונה משנת 2002. זאת, לטענת המשיבה, בשל החלטת
2 הממשלה 1813 ובהמשך בשל חוק הוראת השעה. (ראה נספח ע/8).
- 3
- 4 13. ביום 08/05/2007, לקראת מועד זמן חלוף השנתיים, הוגשה בלשכת המשיבה בקשה לשדרוג
5 מעמדן של העותרות 2 ו-3 למעמד של קבע. (ראה נספח ע/9). ביום 30/10/2007 נרשמו
6 העותרות 2 ו-3 לשנה נוספת, שלישית במספר, וקיבלו רישיון מסוג א/5. (ראה נספח ע/10).
7 כאשר ילדיה הקטנים של העותרת 1 נרשמו במעמד של קבע וזאת ללא כל הסבר מטעמו של
8 המשיב. ביום 30/07/2008 הוגשה בלשכת המשיבה בקשה נוספת לשדרוג מעמדן של העותרות
9 2 ו-3 למעמד של קבע (ראה נספח ע/11).
- 10
- 11 14. ביום 04/02/2009 הוגש ערר (ראה נספח ע/12 לעתירה) ללשכת המשיב מטעם המוקד להגנת
12 הפרט, בגין סירובו לשדרג את מעמדן של העותרות 2 ו-3. עיקר הטענות אשר הועלו בערר:
13 העותרות 2 ו-3 אינן תושבות השטחים שכן מעולם לא התגוררו שם, הן נולדו בטורקיה
14 והתגוררו בה עד לחזרת המשפחה לירושלים בשנת 2000 ומאז הן מתגוררות שם באופן רציף.
15 עוד נטען, כי המשיבה הכירה במגוריי המשפחה בירושלים ממועד חזרתם מטורקיה שכן
16 חידש את תעודת הזהות של האם – העותרת 1. בנוסף נטען, כי גם אם רואה המשיבה
17 בעותרות 2 ו-3 תושבות שטחים, הרי שגילן היה פחות מ-14 שנים בעת הגשת הבקשה
18 בעניינן ועל כן יש לשדרג את מעמדן למעמד של קבע.
- 19
- 20 15. ביום 11/03/2009, דחה המשיב את הערר והתייחס רק לכך כי רישיון הישיבה אשר ניתן
21 לעותרת 2 ניתן בטעות. (ראה נספח ע/13 לעתירה).
- 22
- 23 16. ביום 31/05/2009 הוגשה מטעם העותרים השגה לוועדת ההשגה לזרים, כנגד ההחלטה על
24 סירוב המשיב לשדרוג מעמדן של העותרות 2 ו-3 למעמד של תושבות קבע (ראה נספח ע/14
25 לעתירה). על פי נוהל ועדת ההשגה לזרים - 1.5.0001, אשר פורסם ביום 11/12/2008 ואשר
26 לפיו פועלת הוועדה (להלן: "נוהל 1.5.0001"), היה על המשיב ליתן תשובתו להשגה בתוך 30
27 יום ממועד הגשתה ועל יו"ר הוועדה להכריע בהשגה 60 יום מאוחר יותר.
- 28
- 29 17. גם לאחר פניות ובקשות מטעם ב"כ העותרים ועד למועד הגשת העתירה דנן, לא נתנה
30 הוועדה את החלטתה, למרות שחלפו כתשעה חודשים מעת הגשת ההשגה.
- 31
- 32
- 33
- 34

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 10-294 ס נ' מדינת ישראל

- 1
2
3 **עיקר טענות המשיבה לעתירה לגופה**
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
18. בבקשה לסילוק על הסף וכתב התשובה שהוגשה ע"י המשיבה ביום 8.4.10 צוין, כי הגשת פנייה לוועדת ההשגה, בין היתר, בנוגע לבקשות למתן מעמד בישראל לפי תקנה 12 לתקנות הכניסה לישראל, מהווה שלב הכרחי במסגרת מיצוי ההליכים המנהליים בנוגע להחלטה, קודם הגשת עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים. ב"כ המשיבה טען, כי על הוועדה מוטל עומס רב, הנובע מכך שמוגשות אליה השגות במספר גדול משמעותית מזה שהיה צפוי, ואשר לפיו, תוקננה הוועדה בהיבט כוח האדם. לדבריו, המספר הגדול של ההשגות, אשר עלה על התחזית, וקיומה של ועדה אחת ושני יועצים משפטיים בלבד, יצרו עומס רב על הוועדה והביאו לעיכוב במתן ההחלטות. אולם הפיתרון לעומס איננו בדרך של העתקתו לבית המשפט.
19. עוד לטענתו, מתן הסעד המבוקש לעותרים, יוביל למצב שבו עותרים אשר ימהרו לפנות בעתירה לבית המשפט, וידם משגת לכך מן הבחינה הכלכלית, יזכו ליתרון על פני מבקשים אחרים אשר הגישו השגה לוועדה, וממתינים להחלטתה מבלי לעתור.
20. ב"כ המשיבה סקר, בכתב התשובה, את מהלכי הדיון בוועדה, בין ה-31.5.09, מועד הגשת ההשגה, לבין ה-15.3.10. במהלך תקופה זו נתנו למשיבה ארבע אורכות להגשת תגובה, על אף התנגדות העותרים, כאשר, האורכה האחרונה ניתנה גם לאחר שהודיעו העותרים לוועדה על הגשת העתירה לבית המשפט. בכל בקשות האורכה שהגישה הלשכה המשפטית לנציבת ההשגות, הן נומקו במספר ההשגות הרב שהוגשו לוועדה, והעומס המוטל על הלשכה המשפטית בשל הצורך לטפל בהן. היעדרות נציבת ההשגות לזרים לבקשות, נומקה אף היא באותו עומס. (ראו למשל החלטתה של יו"ר הוועדה, עו"ד בן שאול וייס מיום 27.12.09, אשר צורפה לכתב התשובה).
21. **הטענות לעניין ההוצאות**
22. ב"כ העותרים טוענת בעניין זה, כי בבקשתה להשתתף הוצאות מיום 23/03/11, כי בהתאם לבג"ץ 842/93 אל נסאסרה נ' שר הבינוי והשיכון ואח' פ"ד מח (4) 217/219 (להלן: הלכת אל נסאסרה), יש לחייב את המשיבה בשכ"ט עו"ד ובהוצאות משפט והחזר אגרה. לטענתה, עמד המשיבה בארבעת הרכיבים שפורטו בפרשת אל נסאסרה. לדבריה, העותרים דאגו למיצוי הליכים מלא, מאחר שעל פי נוהל ועדת ההשגה אמורה הייתה ההשגה להתברר בתוך 90 יום, הם לא השתתפו בהגשת העתירה. לטענתה, השתלשלות העניינים שבה נעטר הסעד המבוקש על ידי העותרים, רק בחלוף שנה ושלושה חודשים לאחר שהוגשה ההשגה,

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 10-294 סו נ' מדינת ישראל

- 1 מלמדת, כי עצם הגשת העתירה היא שהביאה את המשיבה להעניק לעותרים את הסעד
2 המבוקש.
3
- 4 22. לעומתה טוען ב"כ המשיבה, כי תגובת ועדת ההשגה התעכבה בשל כמות ההשגות המוגשת
5 לפתחה של הוועדה, המטילות עליה עומס רב, ללא גיבוי כוח אדם מתאים. לטענתו,
6 העותרים אמנם פנו תחילה לוועדת ההשגה בטרם הגשת העתירה, אולם, לא חיכו לקבל את
7 תגובת הוועדה, והגישו את עתירתם על אף שהוועדה קיבלה את בקשת המשיבה, למתן
8 אורכה להגשת תשובתה, ומכאן שעצם הגשת העתירה לא הייתה הסיבה לקבלת הסעד. זאת
9 ועוד, לטענתו, הזדרזות העותרים להגיש עתירה, בטרם נתנה הוועדה את החלטתה, חוטאת
10 למטרת הקמת הוועדה. זאת, משום שקבלת בקשת העותרות על ידי הוועדה עצמה, לטענתו,
11 ללא קשר לעתירה, מלמדת כאילו המתינו העותרים לקבלת התגובה לעתירה, היה נחסך זמן
12 שיפוטי יקר.
13
- 14 **דיון והכרעה**
- 15 23. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובמכלול העובדות והטענות העולות מן העתירה כתב
16 התשובה, הבקשה להשתת הוצאות והתגובות בגין בקשה זאת וכן בשים לב לקריטריונים
17 שנקבעו בבג"ץ 842/93 הנ"ל, מצאתי לקבל את בקשת העותרים ולחייב את המשיב
18 בהוצאות שכ"ט ובהוצאות משפט.
19
- 20 24. לאור האמור בפרשת "אל נסאסרה", המבחן לפסיקת הוצאות לטובת העותר לאחר
21 שהרשות המנהלית הסכימה למתן הסעד הנעדר, לאחר הגשת העתירה אך בטרם ניתנה בה
22 הכרעה שיפוטית הוא מרובע ומחייב את בחינתם של יסודות אלה : א. האם היה צידוק
23 להגשת העתירה? ב. האם לא הזדרזו העותרים בהגשתה, טרם מיצו את הליכיהם אל מול
24 הרשות המנהלית? ג. האם לא היה שיהוי בהגשת העתירה? ד. האם עצם הגשת העתירה היא
25 שהניעה את הרשות המנהלית לחזור בה מהחלטה קודמת שלה ולהעניק לעותרת את הסעד
26 המבוקש בעתירה, עוד טרם שזו התבררה בביהמ"ש. לטעמי, עומד עניינם של העותרים,
27 באותן אמות מידה, כפי שיפורט להלן.
28
- 29 25. כבר בפרוטוקול הדיון בעתירה מיום 12/09/2010, קבעתי בהחלטה, כי התמשכות ההליכים
30 בוועדת ההשגה במקרה הנדון לא הייתה בגדר הסביר. עוד ציינתי, כי הוועדות הוקמו, בין
31 היתר על מנת לשמש כמסגרת לעתירות מנהליות בנושאים הנדונים. זאת, כדי למנוע הגעה
32 בלתי נחוצה של עניינים שניתן לבררם או לפוטרים במסגרת ועדת ההשגה, ולהקל מהעומס
33 המוטל על בתי המשפט לעניינים מנהליים בעניינים שבהם הוסכמו ועדות ההשגה לדון. עוד
34 ציינתי, כי התמשכות בלתי סבירה של ההליכים בוועדות ההשגה, בניגוד ללוח הזמנים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 10-294 ט ג' מדינת ישראל

- 1 הקבוע, בנוהל המכונן של הוועדות, עלול בהכרח ליצור ריבוי של עתירות מנהליות, שיופנו
2 כנגד השיהוי שבפעילות אותן ועדות, ויסכל, באופן מעשי, את תכלית הקמתן, שהיא הקטנת
3 העומס על בתי המשפט המנהליים, על ידי צמצום העתירות באותם עניינים.
4
- 5 26. כמפורט לעיל: העתירה הנדונה הוגשה בחודש פברואר 2010, לאחר שהשגת העותרים
6 לוועדת ההשגה לזרים מיום 31/05/2009 לא טופלה לגופה, במשך כשמונה חודשים. רק
7 לאחר שהתקיים דיון בעתירה ביום 12/09/2010 ולאור החלטתי, בה קבעתי בין השאר, כי
8 בתוך 60 יום תימסר לבית המשפט הודעה מטעם המשיב לגבי תוכן החלטת וועדת ההשגה,
9 נתקבלה ביום 03/10/2010 החלטת וועדת ההשגה. לאור האמור, קשה לקבל את טענת ב"כ
10 המשיבה, כי לא היו זיקה וקשר בין ההליכים בעתירה בבית המשפט, לבין החלטת ועדת
11 ההשגה בסופו של יום.
12
- 13 27. לא למותר לציין, כי לפי הנוהל המכונן של ועדת ההשגה לזרים (נוהל מס': 1.5.0001), אשר
14 לפיו פועלת הוועדה, עליה ליתן תשובה לבקשות המובאות בפניה בתוך 30 יום, ולהכריע
15 בבקשות אלה בתוך 60 יום נוספים, דהיינו במקרה דנן, היה על הוועדה ליתן מענה בתוך 90
16 יום – עד 01/09/2010. בענייננו, רק ביום 6.12.09, הגיש ב"כ המשיבה, בקשת אורכה להגשת
17 תגובה אשר נעתרה בחיוב על אף התנגדות ב"כ העותרים ובהמשך נתנו שתי החלטות
18 עוקבות המאריכות את המועד למתן תגובת המשיבה, ב-30 יום בכל פעם. בסופו של יום,
19 נתנה החלטת ועדת ההשגה, הקובעת כי העותרות 2 ו-3 אינן תושבות האזור, רק ביום
20 3.10.10, כלומר, בחלוף שנה ושלושה חודשים מעת הגשת ההשגה. המדובר, בפרק זמן
21 העולה פי ארבעה על פרק הזמן הקבוע בנוהל למתן החלטה בהשגה.
22
- 23 28. עם כל ההבנה לקשיי התיקון והתקצוב המכבידים על עבודת הוועדה, אין הם יכולים
24 להצדיק שיהוי כה רב בקבלת החלטות על ידה. זאת ועוד, יושם אל לב, כי חלק מרכזי
25 בעיכוב נובע מן השיהוי בקבלת תגובות משרד הפנים להשגות, ולא מעיכוב במתן החלטות
26 על ידי הוועדה עצמה. בעניין זה, קשה לקבל מצב שבו יש פער משמעותי ביותר בין פרק
27 הזמן הנדרש למשרד הפנים להגיב על עתירות בענייני אזרחות ותושבות המוגשות לבית
28 המשפט, לבין פרק הזמן הנדרש לו כדי להגיב להשגות באותו עניין המוגשות לוועדת
29 ההשגה. יש לומר בהקשר זה, כי נוצר הרושם, שאופן התנהלותו של משרד הפנים, במסגרת
30 הליכי ההשגה בוועדות, במובחן מהתנהלותו, משמוגשת עתירה מנהלית באותו עניין,
31 והפרקליטות נכנסת לתמונה כגורם מתווך, הוא זה המהווה במידה רבה תמריץ לעותרים
32 להגשת עתירות לבית המשפט.
33
34

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 10-294 ט נ' מדינת ישראל

29. כאמור, בנסיבות ענייננו, אין ספק כי לאור התוצאה הסופית, הייתה הגשת העתירה מוצדקת מלכתחילה. עוד יש לומר, כי העותרים מיצו הליכיהם בטרם הגישו עתירה לבית המשפט, זאת מאחר שפנו לוועדת ההשגה בהתאם לנוהל, והמתינו תקופה ממושכת להחלטתה. זאת ועוד, בניגוד לטענת המשיבה, אני מתקשה לקבוע כי לא היה קשר וזיקה בין הגשת העתירה לבין ההחלטה החיובית של ועדת השגה בעניינם של העותרים. אין ספק בעיני, כי הגשת העתירה, כמו גם הדיון בעתירה שהתנהל ביום 12.9.10, וההחלטה שנתנה בסופו, שימשו זרז משמעותי למתן החלטה חיובית מבחינת העותרים על ידי הוועדה.
30. ראוי להדגיש בעניין זה, כי ועדת ההשגה בהחלטתה מיום 3.3.10 דחתה, במישור המשפטי, את עמדת ב"כ המשיבה, לפיה, בעניינן של העותרות, יש למחוק את ההשגה ולהמתין עד להכרעה בעע"מ 5718/09 מדינת ישראל נ' סרור. בניגוד לאותה עמדה, אימצה יו"ר הוועדה את עמדת ב"כ העותרות, לפיה, על העותרות 2 ו-3, במועד הגשת הבקשה על הסדרת מעמדן, תלה ההגדרה המקורית של חוק הוראת השעה ל"תושב אזור", אשר נדונה בעע"מ 5569/05 עוויסאת נ' שר הפנים, לפיה, רישומן של העותרות באזור היה דקלרטיבי בלבד. בעיני, לאור התוצאה המהותית החיובית מבחינת העותרות, אשר מלכתחילה עמדו על אותה טענה, שהועלתה גם בהשגה וגם בעתירה והתקבלה על ידי הוועדה, ולאור עמדת ב"כ המשיבה שביקש לעכב את הדיון בוועדת ההשגה בהסתמך על טענה משפטית שנדחתה, קיימת זיקה ברורה בין הגשת העתירה לבין הושטת הסעד לעותרות.
31. בעניין הנדון מקובלת עלי גם עמדת ב"כ העותרים, לפיה אין להשלים עם המצב המצער, שבו הופך בית המשפט לעניינים מנהליים ל"עמדת קבלה" של המשיבה, וכי רק משעה שמוגשת עתירה מנהלית לבית המשפט, מתחילים לגלגל הבירוקרטיה לנוע במהירות רבה יותר. זאת ועוד, מקובלת עלי העמדה שבעניינים הנוגעים למעמדם האישי והאזרחי של קטינים, מחויבת הרשות, כולל ועדת ההשגה, לתת לעניינם עדיפות על פני עניינים אחרים, באשר הנזק האישי והנפשי העלול להיגרם להם ולמשפחתם בשל חוסר הוודאות, בעניין מעמדם האישי, כולל תכנון מהלך חייהם ולימודיהם הוא רב, ועולה על הנזק העלול להיגרם לבגיר הנמצא במצב דומה.
32. לאור כל האמור, המשיבה תישא בהוצאות העותרים בעתירה בסכום כולל של 12,000 ₪. האגרה תושב לעותרים בהתאם לתקנות.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 294-10 ס' נ' מדינת ישראל

1
2
3
4
5

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"א, 14 ביולי 2011, בהעדר הצדדים.

6

משה יונתן הכהן, שופט